

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 141

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 2 martie 2012

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 10 din 17 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 829 și art. 831 din Codul civil	2-3	Decizia nr. 31 din 19 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 61 și art. 106 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin	9-11
Decizia nr. 12 din 17 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și art. 1077 din Codul civil	3-5	Decizia nr. 43 din 24 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b), art. 11 alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	11-13
Decizia nr. 13 din 17 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	5-6	Decizia nr. 45 din 24 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	13-14
Decizia nr. 15 din 17 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (3) teza a doua din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi	6-7	Decizia nr. 47 din 24 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	15-16
Decizia nr. 30 din 19 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2) și (2 ¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	8-9		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 10**

din 17 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 829 și art. 831 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 829 și art. 831 din Codul civil, excepție ridicată de Doina Timiță în Dosarul nr. 716/217/2010 al Judecătoriei Darabani și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 169D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Elena Irimia a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, dat fiind faptul că prevederile de lege criticate nu aduc atingere prerogativelor esențiale ale dreptului de proprietate, prevăzute în art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 446 din 30 mai 2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 716/217/2010, **Judecătoria Darabani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 829 și art. 831 din Codul civil**, excepție ridicată de Doina Timiță într-o cauză civilă având ca obiect revocarea unui contract de donație pentru ingratitudine.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 829 și art. 831 din Codul civil sunt neconstituționale, deoarece „aduc atingere prerogativelor esențiale ale dreptului de proprietate privată, ceea ce echivalează cu o expropriere pentru cauză de utilitate publică”. De asemenea, arată că textele de lege criticate permit restrângerea exercițiului dreptului de proprietate, „fără ca titularul cererii promovate să invoce considerente ce țin de apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor, desfășurarea instrucției penale, prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav”.

Judecătoria Darabani consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile de lege criticate nu aduc atingere prerogativelor esențiale ale dreptului de proprietate, iar restrângerea care operează asupra exercitării acestui drept este justificată de

apărarea moralei publice, dat fiind că, în general, contractul de donație este un contract fără sarcini, încheiat între rude apropiate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 829 și art. 831 din Codul civil, care au următorul cuprins:

— Art. 829: *„Donațiunea între vii se revocă, pentru neîndeplinirea condițiilor cu care s-a făcut, pentru ingratitudine și pentru naștere de copii în urma donațiunii.”;*

— Art. 831: *„Donațiunea între vii se revocă pentru ingratitudine în cazurile următoare:*

1. *Dacă donatarul a atentat la viața donatorului.*

2. *Dacă este culpabil în privința-i de delict, cruzimi sau injurii grave.*

3. *Dacă fără cuvânt îi refuză alimente.”*

Analizând critica de neconstituționalitate formulată, Curtea constată că ulterior sesizării sale Codul civil a fost abrogat expres prin art. 230 lit. a) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, soluția legislativă criticată fiind preluată în cuprinsul art. 1.023 din noul Cod civil, care prevede că: *„Donația se revocă pentru ingratitudine în următoarele cazuri:*

a) *dacă donatarul a atentat la viața donatorului, a unei persoane apropiate lui sau, știind că alții intenționează să atenteze, nu l-a înștiințat;*

b) *dacă donatarul se face vinovat de fapte penale, cruzimi sau injurii grave față de donator;*

c) *dacă donatarul refuză în mod nejustificat să asigure alimente donatorului ajuns în nevoie, în limita valorii actuale a bunului donat, ținându-se însă seama de starea în care se afla bunul la momentul donației.”*

Având în vedere că prevederile art. 829 și art. 831 din Codul civil își produc efectele față de autorul excepției de neconstituționalitate, fiind aplicabile în cauza concretă dedusă judecătii, Curtea urmează a se pronunța asupra acestor texte de lege, potrivit principiului *tempus regit actum*.

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul de proprietate privată și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor

drepturi sau al unor libertăți, precum și a celor ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul de proprietate.

Examinând excepția, Curtea constată că prevederile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme din Legea fundamentală, în acest sens fiind, de exemplu, Decizia nr. 446 din 30 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 iulie 2006, prin care Curtea a reținut că prevederile art. 829 și art. 831 din Codul civil instituie o excepție de la principiul irevocabilității donațiilor pentru ingraturitudine.

Cele două texte de lege criticate reglementează modalitățile legale de revocare a donațiilor, revocarea pentru ingraturitudine fiind expres și limitativ prevăzută de art. 831 din Codul civil (devenit art. 1.023 în noul Cod civil). Revocarea pentru cauză de surveniență de copil operează de drept, iar în celelalte două cazuri, respectiv pentru neexecutarea sarcinii și pentru ingraturitudine, revocarea este judiciară și se pronunță la cererea persoanelor îndreptățite a introduce acțiunea și numai în baza aprecierii de către instanța de judecată a faptelor de ingraturitudine sau de neexecutare a sarcinii de către donatar ori succesorii săi în drepturi, în mod excepțional.

Având în vedere caracterul acestui contract, în scopul protejării părții care își micșorează patrimoniul, legiuitorul a

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 829 și art. 831 din Codul civil, excepție ridicată de Doina Timiță în Dosarul nr. 716/217/2010 al Judecătorei Darabani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 12

din 17 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și art. 1077 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și art. 1077 din Codul civil, excepție

prevăzută posibilitatea revocării donațiilor pentru ingraturitudine, aceste dispoziții fiind de ordine publică. Acțiunea în revocarea donației pentru ingraturitudine are un caracter de „pedeapsă civilă” și este strict personală, așa încât poate fi intentată numai de persoana împotriva căreia au fost săvârșite faptele.

Totodată, Curtea constată că revocarea donației pentru ingraturitudine nu poate fi asociată cu „o expropriere pentru cauză de utilitate publică” și nici nu „aduce atingere exercitării atributelor dreptului de proprietate privată”, așa cum susține autorul excepției, dat fiind faptul că exproprierea pentru cauză de utilitate publică se realizează în scopul satisfacerii interesului public și al realizării unor lucrări de interes național sau local, pe când revocarea donației pentru ingraturitudine este consecința acțiunilor donatarului, care are față de donator o obligație de recunoștință morală și a cărei neîndeplinire are drept consecință aplicarea prevederilor art. 831 din Codul civil.

Ca atare, Curtea apreciază că nu poate fi reținută contrarietatea textelor legale criticate față de dispozițiile art. 44 alin. (1) și (2) și art. 53 din Constituție, și nici față de art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine o reconsiderare a jurisprudenței Curții în acest sens, cele statuate prin decizia mai sus menționată sunt valabile și în cauza de față.

ridicată de Consiliul Local al Comunei Voinești, județul Iași, în Dosarul nr. 5.239/245/2009 al Judecătorei Iași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 185D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.239/245/2009, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 1073 și art. 1077 din Codul civil**, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Voinești, județul Iași, într-o cauză civilă având ca obiect pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act autentic.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 1073 din Codul civil sunt neconstituționale, deoarece încalcă normele referitoare la principiul libertății contractuale, precum și regulile generale de interpretare a contractului, în speță prioritatea voinței reale a părților, prevăzută în art. 977 din Codul civil.

În acest context, arată că prevederile art. 1073 din Codul civil constrâng participanții din cadrul unor raporturi juridice să își asume obligații la care nu au consimțit în mod liber, creând astfel premisele unei exercitări abuzive a dreptului de a acționa în justiție și lăsând loc la interpretări arbitrare și la o aplicare greșită a acestei reglementări de către instanță. Totodată, susține că proprietatea privată este ocrotită în mod diferit, atâta timp cât doar creditorului i se oferă posibilitatea obținerii dezdăunării în caz de neexecuție a obligațiilor contractuale, ceea ce contravine dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Constituție. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a art. 1077 din Codul civil, autorul excepției susține că acest text de lege contravine art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, întrucât se prezumă existența unei obligații de a face, fără ca instanța să o cenzureze, fiind astfel încălcat dreptul părților la apărare și la un proces echitabil.

În final, se invocă hotărârea pronunțată de CEDO în Cauza *Popovici contra României*, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, în lipsa acordului de voință al părților, complinirea consimțământului unuia dintre contractanți prin hotărâre judecătorească este contrară atât principiului libertății actelor juridice civile, cât și exigențelor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Iași — Secția civilă consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1073 și art. 1077 din Codul civil, care au următorul conținut:

— Art. 1073: „Creditorul are dreptul de a dobândi îndeplinirea exactă a obligației, și, în caz contrar, are dreptul la dezdăunare.”;

— Art. 1077: „Nefiind îndeplinită obligația de a face, creditorul poate asemenea să fie autorizat a o aduce el la îndeplinire, cu cheltuiala debitorului.”

Ulterior sesizării Curții Constituționale, Codul civil a fost abrogat prin art. 230 lit. a) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011.

Curtea constată că soluția legislativă criticată a fost preluată, în esență, în cuprinsul noului act normativ, la art. 1.528 intitulat „Executarea obligației de a face” din secțiunea a 3-a a titlului V din cartea a V-a „Despre obligații”.

Potrivit art. 102 alin. (1) din capitolul VII secțiunea 1 intitulată „Dispoziții tranzitorii și de punere în aplicare a cărții a V-a „Despre obligații” a Codului civil” din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil: „Contractul este supus dispozițiilor legii în vigoare la data când a fost încheiat în tot ceea ce privește încheierea, interpretarea, efectele, executarea și încetarea sa.”

În aceste condiții, Curtea va analiza constituționalitatea prevederilor art. 1073 și art. 1077 din vechiul Cod civil, întrucât și-au produs efectele față de autorul excepției de neconstituționalitate, potrivit principiului *tempus regit actum*.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) care consacră accesul liber la justiție și celor ale art. 44 alin. (2) referitoare la ocrotirea și garantarea dreptului de proprietate privată, indiferent de titular.

Examinând excepția, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare.

În acest sens, sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.111 din 8 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 5 octombrie 2011, Decizia nr. 1.210 din 5 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 30 noiembrie 2010, Decizia nr. 1.253 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2010, Decizia nr. 460 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 19 mai 2010, sau Decizia nr. 134 din 5 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 28 aprilie 2009, prin care Curtea a constatat că art. 1073 și art. 1077 din Codul civil sunt constituționale.

Prin aceste decizii, Curtea a reținut că art. 1073 din Codul civil stabilește regula de principiu privind efectul general al obligațiilor, și anume dreptul creditorului de a urmări și de a obține de la debitor îndeplinirea exactă a prestației la care s-a obligat sau de a cere despăgubiri în caz de neexecuție. Or, așa cum Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, finalitatea acestui text din Codul civil constă în realizarea drepturilor legale ale creditorului, prin determinarea debitorului de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui contract încheiat între părți, sub sancțiunea suportării unor despăgubiri.

În ceea ce privește art. 1077 din Codul civil, Curtea a reținut că finalitatea acestuia constă în determinarea debitorului de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui contract încheiat între părți, sub sancțiunea suportării cheltuielilor pe care le implică executarea sa. Prin exercitarea acestei constrângeri cu caracter pecuniar se urmărește contracararea manoperelor abuzive, care ar duce la întârzierea îndeplinirii obligațiilor asumate de debitor, în vederea asigurării celerității, ca exigentă a executării obligațiilor civile. Astfel, prin executarea silită a unei obligații de a face se asigură realizarea drepturilor legale ale creditorului, dând expresie principiului garantării dreptului de proprietate privată.

Așa fiind, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și art. 1077 din Codul civil, excepție ridicată de Consiliul Local al comunei Voinești, județul Iași, în Dosarul nr. 5.239/245/2009 al Judecătoriei Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 13

din 17 ianuarie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39
din Legea fondului funciar nr. 18/1991**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftai.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Eugen Cirbus în Dosarul nr. 1.477/251/2009 al Tribunalului Mureș — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 195D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 1.172 din 6 noiembrie 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.477/251/2009, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 din Legea fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Eugen Cirbus într-o cauză având ca obiect fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât, „deși statul român este obligat la

despăgubirea tuturor persoanelor care au avut de suferit, în plan financiar, de pe urma regimului comunist”, în practică, legea fondului funciar încalcă dispozițiile Constituției României, care prevede „înapoierea integrală, totală a tuturor bunurilor și terenurilor agricole și imobiliare confiscate de către regimul comunist”.

Tribunalul Mureș — Secția civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor art. 16 din Constituție, întrucât se aplică tuturor persoanelor aflate în aceeași situație, și nici nu încalcă dreptul de proprietate, deoarece este vorba despre o lege specială reparatorie, iar în această materie „legiuitorul poate institui anumite limite în procedura de reparație a privării de proprietate”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 39 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „*Persoanele fizice ale căror terenuri agricole au fost trecute în proprietatea statului prin efectul Decretului nr. 83/1949, precum și al oricăror alte acte normative de*

expropriere, sau moștenitorii acestora pot cere reconstituirea dreptului de proprietate pentru suprafața de teren trecută în proprietatea statului, până la limita suprafeței prevăzute la art. 3 lit. h) din Legea nr. 187/1945, de familie, indiferent dacă reconstituirea urmează a se face în mai multe localități sau de la autori diferiți, în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9.”

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția, Curtea constată că autorul acesteia nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci își exprimă nemulțumirea în legătură cu modul de aplicare a legislației în materia fondului funciar, sub aspectul reconstituirii dreptului său de proprietate, invocând totodată și probleme

privind fondul cauzei, referitoare la nelegalitatea hotărârii pronunțate de instanța de judecată.

Or, prerogativa interpretării înțelesului unei norme legale în scopul aplicării acesteia la situația de fapt dedusă judecării aparține exclusiv instanței de judecată, astfel încât aspectele invocate în susținerea excepției nu intră în sfera de atribuții a Curții Constituționale.

De altfel, potrivit competenței sale, stabilite prin Constituție și Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță cu privire la neconstituționalitatea legilor care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Eugen Cirbus în Dosarul nr. 1.477/251/2009 al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 15

din 17 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (3) teza a doua din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (3) teza a doua din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, excepție ridicată de Ludovic Murvai în Dosarul nr. 2.349/271/2010 al Judecătoriei Oradea — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 230D/2011.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul avocat Mircea Ursuța din cadrul Baroului Bihor, cu delegație la dosar, și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care susține că prevederile legale sunt neconstituționale, deoarece permit judecarea recursului de o instanță inferioară celei care a casat inițial decizia. În susținerea excepției depune la dosar un set de documente.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia penală nr. 652/R/2010 din 3 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.750/111/2010, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (3) teza a doua din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și**

completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi. Excepția a fost ridicată în Dosarul nr. 2.349/271/2010 al Judecătorei Oradea — Secția penală de Ludovic Murvai, dosar având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care se fac cercetări pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece reglementează o situație tranzitorie prin care se creează o discriminare nejustificată de niciun criteriu obiectiv între cetățenii aflați în aceeași situație juridică, contravenind principiului neretroactivității legii de procedură, și, nu în ultimul rând, încalcă dreptul la un proces echitabil, permițând judecarea recursului de o instanță inferioară celei care a casat inițial decizia.

Tribunalul Bihor — Secția penală a admis recursul formulat împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, arătând că are legătură cu soluționarea cauzei și că, pe fond, excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. III alin. (3) teza a doua din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, care au următorul conținut: *„În caz de admitere a apelului sau a recursului, dacă se dispune desființarea sau, după caz, casarea hotărârii și rejudecarea cauzei, aceasta se va judeca de instanța competentă, potrivit prezentei legi.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (3) teza a doua din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, excepție ridicată de Ludovic Murvai în Dosarul nr. 2.349/271/2010 al Judecătorei Oradea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților, art. 15 alin. (2) referitor la aplicarea legii penale mai favorabile, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor legale contestate, în caz de admitere a apelului sau a recursului, dacă se dispune desființarea sau, după caz, casarea hotărârii și rejudecarea cauzei, aceasta se va judeca de instanța competentă potrivit legii procedurale noi.

Așa fiind, Curtea constată că nu poate fi primită critica autorului, deoarece din conținutul prevederilor art. III alin. (3) teza a doua din Legea nr. 356/2006 rezultă că se respectă principiul constituțional al neretroactivității legii înscris în art. 15 alin. (2). Astfel, împrejurarea că, în caz de desființare sau casare a hotărârii, se aplică noua lege este, dimpotrivă, în deplin acord cu dispozițiile fundamentale ale art. 15 alin. (2), potrivit cărora legea dispune numai pentru viitor.

Faptul că prin Legea nr. 356/2006 s-a modificat art. 27 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, în sensul că a fost eliminată competența tribunalului de a judeca în primă instanță infracțiunea de furt calificat prevăzută la art. 209 alin. 3 din Codul penal, sens în care, după casare, competența pentru o asemenea faptă revine judecătorei, nu este de natură a imprima *eo ipso* dispozițiilor art. III alin. (3) teza a doua din Legea nr. 256/2006 caracter neconstituțional. În esență, reglementarea de către legiuitor, în temeiul prerogativelor sale constituționale, a stabilirii procedurii de judecată nu aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 124 privind *Înfăptuirea justiției*. Aceasta întrucât, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, *„Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”*, judecătoria fiind una dintre aceste instanțe judecătorești, respectiv o „instanță națională”, în sensul art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, nu este afectat nici dreptul la un proces echitabil prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât nu se înlătură posibilitatea inculpaților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil, condiții care sunt asigurate și în situația judecării cauzelor, în urma casării, de către judecătoria, potrivit competenței lor, stabilită prin lege.

Curtea mai constată că dispozițiile legale criticate nu conțin privilegii sau discriminări în raport cu criteriile egalității în drepturi înscrise în art. 4 din Constituție, astfel încât nu poate fi reținută nici critica formulată în raport cu art. 16 din Legea fundamentală.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 30

din 19 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2) și (2¹)
din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2) și (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Robinson” — S.R.L. din Beiuș, prin lichidator judiciar Romexpert IPURL din Oradea, în Dosarul nr. 3.607/RL/111/2008 al Tribunalului Bihor — Secția comercială și contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.237D2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece nemulțumirea autorului acesteia vizează aspecte ce țin de aplicarea și interpretarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 2.062/F/2011 din 22 septembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.607/RL/111/2008, **Tribunalul Bihor — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2) și (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Robinson” — S.R.L. din Beiuș, prin lichidator judiciar Romexpert IPURL din Oradea, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei proceduri de insolvență, întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2006, în cadrul căreia creditorul care deține peste 50% din valoarea totală a creanțelor a dispus înlocuirea lichidatorului judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că nu își găsesc aplicabilitatea în speță prevederile art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în condițiile în care nu se pune problema confirmării sau, după caz, a înlocuirii administratorului/lichidatorului judiciar desemnat provizoriu de către adunarea creditorilor sau, potrivit art. 19 alin. (2¹), de către creditorul ce deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, și nici cele ale art. 22 alin. (2) din aceeași lege, referitoare la înlocuirea administratorului/lichidatorului judiciar, la cererea comitetului creditorilor, deoarece în cauză nu există o astfel de cerere.

Tribunalul Bihor — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece, uzitând de dreptul conferit de

prevederile art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, un creditor majoritar care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor, indiferent dacă are calitatea de creditor garantat sau doar calitatea de creditor chirografar, ar beneficia de o poziție dominantă, inclusiv în raport cu creditorii titulari ai unei creanțe garantate, în ceea ce privește dreptul de decizie privind înlocuirea administratorului judiciar și fixarea remunerației acestuia. În aceste condiții se creează un regim discriminatoriu între creditori în cadrul procedurii concursuale a insolvenței, ceea ce contravine dispozițiilor art. 16 din Constituția României.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului își menține punctul de vedere exprimat anterior și reținut de Curtea Constituțională în deciziile nr. 619 din 27 mai 2008, nr. 898 din 16 iunie 2009, nr. 900 din 16 iunie 2009 și nr. 556 din 3 mai 2011.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 19 alin. (2) și (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art.19 alin. (2) și (2¹): „(2) *La recomandarea comitetului creditorilor, în cadrul primei ședințe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care dețin cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i și remunerația. În cazul în care remunerația se va achita din fondul constituit conform prevederilor art. 4, aceasta va fi stabilită de către judecătorul-sindic, pe baza criteriilor stabilite prin legea privind profesia de practician în insolvență. Creditorii pot decide să confirme administratorul judiciar sau lichidatorul desemnat provizoriu de către judecătorul-sindic.*

(2¹) *Creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor poate să decidă, fără consultarea adunării creditorilor, desemnarea unui administrator judiciar sau lichidator în locul administratorului judiciar sau lichidatorului provizoriu ori să confirme administratorul judiciar provizoriu sau, după caz, lichidatorul provizoriu și să îi stabilească remunerația.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (2) potrivit căruia „*Nimeni nu este mai presus de lege*”, art. 21 alin. (3)

privind dreptul la un proces echitabil și soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 124 alin. (2) care prevede că „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*” și art. 126 alin. (1) conform căruia „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autoarea acesteia este nemulțumită de modul de interpretare și aplicare a prevederilor legale de către instanțele de judecată la litigiul dedus judecătii.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2) și (2¹) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Robinson” — S.R.L. din Beiuș, prin lichidator judiciar Romexpert IPURL din Oradea, în Dosarul nr. 3.607/RL/111/2008 al Tribunalului Bihor — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 31

din 19 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 61 și art. 106 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 61 și art. 106 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, excepție invocată de Societatea Comercială „Mac 3” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 31.148/197/2011 al Judecătoriei Brașov și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.247D/2011.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autoarei excepției, domnul Adrian Macarie, în calitate de administrator, cu delegație la dosar, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției, care solicită

Or, în ce ceea ce privește modul de interpretare și aplicare a normelor legale, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale constante, spre exemplu Decizia nr. 357 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 9 iunie 2011, sau Decizia nr. 1.474 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2012, acesta este atributul instanțelor de judecată și nu intră în sfera contenciosului constituțional.

În atare situație, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost ridicată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

admiterea criticilor de neconstituționalitate. În acest sens, arată că, în temeiul textelor de lege criticate, instanțele judecătorești aplică prin analogie dispozițiile legale referitoare la cambie și, prin urmare, investesc cu formulă executorie biletele la ordin, deși acestea au fost fraudate, neexistând un gir real. Invocă aspecte de fapt, ce țin de fondul cauzei deduse judecătii instanței judecătorești. În opinia sa, neconstituționalitatea textelor de lege criticate constă în investirea cu formulă executorie a biletului la ordin, prin aplicarea dispozițiilor similare cu privire la cambie, fără a exista o prevedere legală expresă în acest sens. Solicită Curții Constituționale clarificarea acestui aspect, și anume dacă biletul la ordin are sau nu valoare de titlu executoriu.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate vizând aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea legii. În subsidiar, arată că instanțele de judecată efectuează un veritabil control de validitate a biletului la ordin, încheierea fiind supusă căilor de atac. Precizează că asupra acestor aspecte de interpretare și aplicare a legii s-a pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 4 din 19 ianuarie 2009, cu prilejul examinării unui recurs în interesul legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 31.148/197/2011, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 61 și art. 106 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin**, excepție invocată de Societatea Comercială „Mac 3” — S.R.L. din Brașov într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii privind investirea cu formulă executorie a unui bilet la ordin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că investirea biletului la ordin cu formulă executorie, în temeiul unor dispoziții legale referitoare la cambie, aplicate prin analogie de către instanța de judecată, și fără a exista o prevedere legală expresă în acest sens, contravine dispozițiilor constituționale invocate. În acest sens, se arată că numai printr-o aplicare corectă a legii se poate asigura un proces echitabil, iar investirea cu formulă executorie a biletului la ordin prin intermediul unei proceduri necontencioase, specifică cambiei, în cadrul căreia debitorul nu își poate formula apărările, contravine garantării constituționale a dreptului la apărare. Se mai susține că prevederile art. 106 din Legea nr. 58/1934 enumeră în mod expres care dintre normele legale referitoare la cambie sunt aplicabile și biletului la ordin, fără a include și referirea la valoarea de titlu executoriu al cambiei, astfel că, în opinia autorului excepției, admiterea unei cereri de investire a unui bilet la ordin cu formulă executorie este neconstituțională.

Judecătoria Brașov apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Avocatul Poporului consideră că, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională, nefiind legislator pozitiv, nu are competența de a impune legiuitorului introducerea în textul legii în vigoare a unei alte dispoziții decât cele existente în cuprinsul acesteia. Pe de altă parte, arată că, în temeiul art. 106 din actul normativ criticat, toate dispozițiile privind cambia sunt aplicabile și biletului la ordin, inclusiv cele referitoare la valoarea de titlu executoriu, investirea cu formulă executorie și opoziția la executare. Legiuitorul nu a instituit o reglementare expresă a regimului juridic aplicabil biletului la ordin, făcând trimitere la cel aplicabil cambiei, în considerarea caracterului comun de titluri comerciale de valoare și a rolului acestora în relațiile comerciale. Nu sunt încălcate principiile constituționale ale accesului liber la justiție sau cel al înfăptuirii justiției, câtă vreme părțile interesate pot exercita calea de atac a opoziției la executare, în temeiul art. 62 alin. (1) din Legea nr. 58/1934, iar legea acordă instanței de judecată posibilitatea de a examina condițiile de validitate ale cambiei și biletului la ordin. Mai mult, instituirea unor reguli speciale de procedură nu contravine principiului constituțional al egalității în drepturi, câtă vreme ele asigură egalitatea juridică a părților în valorificarea lor, iar, pe de altă parte, exercitarea oricărui drept trebuie să respecte cadrul legal stabilit, astfel încât cei care aleg să folosească modalitatea de plată prin cambie sau bilet la ordin trebuie să se supună regulilor speciale prevăzute de actul normativ în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, susținerile autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 61 și art. 106 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, publicată în Monitorul Oficial nr. 100 din 1 mai 1934, care au următorul conținut:

— Art. 61: „*Cambia are valoare de titlu executor pentru capital și accesorii, stabilite conform art. 53, 54 și 57.*

Competența pentru a investi cambia cu formulă executorie este judecătoria.

Încheierea de investire nu este supusă apelului.

Cambia emisă în străinătate are aceleași efecte executorii dacă acestea sunt admise și de legea locului unde cambia a fost emisă.

Somațiunea de executare trebuie să cuprindă transcrierea exactă a cambiei sau a protestului, precum și a celorlalte acte din care rezultă suma datorită.

Pentru obligațiunile cambiale subscrise prin procură, somațiunea va face mențiune și de actul din care rezultă mandatul.”;

— Art. 106: „*Sunt aplicabile biletului la ordin, în măsura în care nu sunt incompatibile cu natura acestui titlu, dispozițiunile relative la cambie, privind:*

girul (art. 13—23);

scadența (art. 36—40);

plata (art. 41—46);

acțiunea sau executarea cambială (art. 47); și

regresul în cazul de neplată (art. 48—55 și 57—65);

protestul (art. 66—73);

plata prin intervenție (art. 74 și 78—82);

copiile (art. 83 și 86);

alterările (art. 88);

prescripțiunea (art. 94);

zilele de sărbătoare legală, calendarul termenelor și

inadmisibilitatea termenului de grație (art. 95—98);

subscrierea prin punere de deget (art. 99)

acțiunea decurgând din îmbogățire fără cauză (art. 65);

anularea și înlocuirea titlului (art. 89—93).

Sunt de asemenea aplicabile biletului la ordin dispozițiunile privind cambia plătită de un an al treilea sau într-o localitate, alta decât aceea a domiciliului trasului (art. 4 și 30), stipulațiunea de dobândă (art. 5), deosebiriile în indicarea sumei de plată (art. 6), efectele unei semnături puse în condițiunile arătate la art. 7, efectele semnăturii unei persoane care lucrează fără împuternicire sau depășind împuternicirea (art. 10), cambia în alb (art. 12).

Sunt de asemenea aplicabile biletului la ordin dispozițiunile privitoare la aval (art. 33—35); în cazul prevăzut de ultimul alineat al art. 34, dacă avalul nu arată pentru cine a fost dat, el se socotește dat pentru emitent.”

În opinia autoarei excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale, art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi și la preeminența legii, art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție și alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) privind garantarea dreptului la apărare și art. 124 alin. (1) și (2) referitoare la înfăptuirea justiției.

Examinând excepția, Curtea reține următoarele:

Critica de neconstituționalitate vizează lipsa unei reglementări exprese în ceea ce privește valoarea de titlu executoriu a biletului la ordin. Astfel, în opinia autoarei excepției, admiterea unei cereri de investire a unui bilet la ordin cu formulă executorie, prin aplicarea, în mod corespunzător, a normelor legale referitoare la cambie, este neconstituțională.

Curtea observă că motivarea autoarei excepției vizează o problemă de aplicare a legii, respectiv a modului în care instanțele de judecată interpretează și aplică în mod

corespunzător dispozițiile art. 61 și art. 106 din Legea nr. 58/1934, în cazul soluționării cererilor de învestire cu formulă executorie a biletului la ordin.

Fața de aceste susțineri, Curtea constată că atât aspectele privind interpretarea și aplicarea legii, cât și cele privind eventuala omisiune de reglementare, în sensul că norma criticată nu prevede în mod expres că și biletul la ordin are valoare de titlu executoriu, nu intră în competența Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță „numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

În ceea ce privește solicitarea reprezentantului autoarei excepției de a clarifica dacă biletul la ordin are sau nu valoare

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 61 și art. 106 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, excepție invocată de Societatea Comercială Mac 3 — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 31.148/197/2011 al Judecătorei Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 43

din 24 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b), art. 11 alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b), art. 11 alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Janis Club” — S.R.L. din Huedin în Dosarul nr. 19.910/211/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 361D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

de titlu executoriu, Curtea constată că această problemă de drept a fost clarificată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, care, soluționând un recurs în interesul legii, prin Decizia nr. 4 din 19 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 4 iunie 2009, a decis că biletul la ordin, cambia și ceul se învestesc cu formulă executorie pentru a fi puse în executare.

Mai mult, contrar susținerilor autoarei excepției, Curtea constată că actul normativ criticat acordă instanței de judecată posibilitatea de a examina condițiile de validitate ale cambiei și biletului la ordin, iar, în temeiul art. 62 alin. (1) din Legea nr. 58/1934, debitorul poate exercita calea de atac a opoziției la executare.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 363 din 22 martie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 19.910/211/2009, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b), art. 11 alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Janis Club” — S.R.L. din Huedin cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 6.959/2010, pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca în Dosarul nr. 19.910/211/2011 având ca obiect anularea unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile criticate încalcă în mod flagrant prezumția de nevinovăție, principiul contradictorialității și principiul administrării echitabile a probelor, întrucât nu permit prezumtivului contravenient administrarea niciunei probe prin care să dovedească faptul că sumele identificate în plus în casierie nu corespund unor prestări de servicii pentru care nu s-au emis bonuri fiscale, în sensul că sumele identificate în plus aveau o altă destinație. Sancțiunea suspendării activității pe o perioadă de 3 luni este o încălcare a prezumției de nevinovăție, prevedere de care ar trebui să se bucure contravenientul până la stabilirea vinovăției sale.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale, nefiind încălcate prevederile art. 21 alin. (3) din Constituția României și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, arată că atât măsura suspendării activității societății comerciale, cât și cea privind confiscarea sumelor găsite în plus respectă dreptul la un proces echitabil și libertatea comerțului, partea fiind liberă să administreze orice probe în apărarea sa, iar prin sancțiunile prevăzute de lege se asigură exercitarea comerțului cu respectarea legii, fără a se stânjeni libertatea comerțului.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 lit. b), art. 11 alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005.

Prevederile criticate au următoarea redactare:

— Art. 10 lit. b): „*Constituie contravenții următoarele fapte dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni:*

b) neîndeplinirea obligației agenților economici de a se dota și de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale avizate conform art. 5 alin. (2), la termenele stabilite la art. 6, cu excepția prevăzută la art. 1 alin. (4), neemiterea bonului fiscal pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate ori emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale, precum și nereintroducerea datelor înscrise pe rola jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative;”;

— Art. 11 alin. (3): „*(3) Sumele găsite la punctele de vânzare a bunurilor sau de prestare a serviciilor aparținând agenților economici prevăzuți la art. 1 alin. (1), care nu pot fi justificate prin datele înscrise în documentele emise cu aparate de marcat electronice fiscale, în registrul special, menționat la art. 1 alin. (4), ori prin facturi fiscale, după caz, sunt considerate fără proveniență și se confiscă, făcându-se venit la bugetul de stat. De asemenea, se confiscă sumele încasate din livrarea de bunuri ori prestarea de servicii după suspendarea activității agenților economici, potrivit art. 14.”;*

— Art. 14 alin. (2): „*(2) Nerespectarea de către agenții economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola-jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. De asemenea, este invocat art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor criticate s-a mai pronunțat, spre exemplu prin Decizia nr. 721 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 640 din 7 septembrie 2011, Decizia nr. 219 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 18 aprilie 2007, Decizia nr. 460 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 10 iunie 2008, și Decizia nr. 813 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.012 din 20 decembrie 2006.

Curtea a reținut, în esență, că stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate reprezintă norme coercitive, instituind sancțiuni contravenționale pentru operatorii economici care nu respectă dispozițiile legale referitoare la justificarea sumelor de bani găsite la punctele de vânzare aparținând operatorilor economici. Consecința încălcării acestor dispoziții legale o constituie confiscarea sumelor a căror proveniență nu poate fi justificată. Curtea a mai constatat că textele de lege criticate dau expresie prevederilor constituționale în virtutea cărora „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni sau contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*”.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dreptului la un proces echitabil și a prezumției de nevinovăție, răspunzând unor critici asemănătoare, prin Decizia nr. 506 din 27 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 25 iunie 2010, și prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, Curtea a stabilit că legislația contravențională intră sub prevederile art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În consecință, Curtea a reținut că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.

De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Cauza *Anghel împotriva României*, 2007, paragraful 67, a statuat că, „deși statele au posibilitatea de a nu sancționa unele infracțiuni sau le pot pedepsi pe cale contravențională decât pe cale penală, autorii infracțiunilor nu trebuie să se afle într-o situație defavorabilă pentru simplul fapt că regimul juridic aplicabil este diferit de cel aplicabil în materie penală”. O asemenea poziție este firească, întrucât, în caz contrar, autorul unei contravenții, din punctul de vedere al protecției juridice de

care se bucură, s-ar afla pe o treaptă inferioară autorului unei infracțiuni în sensul Codului penal român, ceea ce este inadmisibil din moment ce ambele fapte țin de materia penală în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b), art. 11 alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Janis Club” — S.R.L. din Huedin în Dosarul nr. 19.910/211/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 45

din 24 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Escape B 25 Impex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 23.876/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 382D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 23.876/3/2010, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Escape B 25 Impex” — S.R.L. din București** într-o cauză având ca obiect obligarea la plata unei sume de bani cu titlu de despăgubiri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile Legii nr. 146/1997 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 și 53, deoarece îngăduiesc dreptul de a se adresa justiției, precum și dreptul la un proces echitabil. Totodată, arată că normele de drept care reglementează obligativitatea taxelor de timbru și respingerea acțiunii ca fiind netimbrată contravin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 11 și 20 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială opinează în sensul că dispozițiile Legii nr. 146/1997 sunt constituționale. În acest sens arată că art. 21 din Constituție nu instituie nicio interdicție cu privire la taxele în justiție, fiind pe deplin legal ca justițiabilii să contribuie la acoperirea cheltuielilor legate de activitatea desfășurată de autoritățile judecătorești, această contribuție putând fi recuperată conform art. 274 alin. 1 din

Codul de procedură civilă de la partea care cade în pretenții. În același timp, în condițiile legii, părțile, persoane juridice, pot beneficia și de reduceri, eșalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare.

Autoarea excepției de neconstituționalitate consideră că actul normativ criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, este invocat art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru a mai fost supusă controlului de constituționalitate în raport cu critici și prevederi constituționale similare.

Astfel, prin Decizia nr. 109 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 5 aprilie 2011, Curtea a reținut că nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea

actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii.

Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții.

În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în *Cauza Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 57)

Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.072 din 16 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 7 octombrie 2010, Decizia nr. 494 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 19 mai 2008, sau Decizia nr. 845 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2007, Curtea a reținut, în esență, că accesul liber la justiție nu echivalează cu gratuitatea serviciului prestat de instanțele judecătorești, legiuitorul având deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru fixe sau calculate la valoare în funcție de obiectul litigiului.

Totodată, Curtea a statuat că, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, justițiabilii pot obține scutiri, reduceri, amânări sau eșalonări de la plata taxelor judiciare de timbru.

Neintervenind elemente noi, de natură a justifica reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele acestor decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În aceste condiții nu poate fi primită nici critica referitoare la înfrângerea art. 53 alin. (2) din Constituție, întrucât nu s-a constatat încălcarea vreunei prevederi constituționale care consacră drepturi sau libertăți fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Escape B 25 Impex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 23.876/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 47

din 24 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010
privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Botoșani — Secția civilă în Dosarul nr. 6.545/40/2010 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 489D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 490D/2011—493D/2011, nr. 528D/2011, nr. 534D/2011 și nr. 561D/2011, care au ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepții ridicate de Tribunalul Botoșani — Secția civilă în dosarele nr. 6.528/40/2010, nr. 6.526/40/2010, nr. 6.357/40/2010, nr. 6.543/40/2010, nr. 6.864/40/2010, nr. 6.536/40/2010 și nr. 6.534/40/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 489D/2011—493D/2011, nr. 528D/2011, nr. 534D/2011 și nr. 561D/2011, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 490D/2011—493D/2011, nr. 528D/2011, nr. 534D/2011 și nr. 561D/2011 la Dosarul nr. 489D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate ridicate, făcând referire la Decizia Curții Constituționale nr. 975 din 7 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 23 februarie 2011, 17 martie 2011 și 24 martie 2011, pronunțate în dosarele nr. 6.545/40/2010, nr. 6.528/40/2010, nr. 6.526/40/2010, nr. 6.357/40/2010 și nr. 6.543/40/2010, nr. 6.864/40/2010, nr. 6.536/40/2010 și nr. 6.534/40/2010, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.**

Excepția a fost ridicată, din oficiu, de către Tribunalul Botoșani — Secția civilă cu prilejul soluționării unor cauze având ca obiect anularea deciziilor de recalculare a pensiilor emise în baza Legii nr. 119/2010.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că adoptarea Legii nr. 119/2010 s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art. 146 din Constituție, coroborate cu cele ale art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 și, implicit, a prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) și art. 16 alin. (2) din Constituție.

Instanța de judecată menționează că Legea nr. 119/2010 a fost adoptată în temeiul art. 114 alin. (3) din Constituție, prin angajarea răspunderii Guvernului în fața Parlamentului, și în condițiile dispozițiilor constituționale ale art. 147 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituție, fiind promulgată în ziua în care a fost adoptată, fără să fi fost depusă, anterior datei promulgării, la secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului și fără să fi fost comunicată Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție și Avocatului Poporului, în vederea exercitării de către aceste autorități, într-un termen de două zile, a dreptului de sesizare a Curții Constituționale, conform prevederilor art. 146 din Constituție și ale art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Avocatul Poporului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010.

Se susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul român, art. 16 alin. (2) privind egalitatea în drepturi și art. 146 privind atribuțiile Curții Constituționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Curtea s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor Legii nr. 119/2010 prin raportare la critici de constituționalitate similare, în acest sens fiind Decizia nr. 1.423 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 14 decembrie 2011.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că orice lege, indiferent de natura ei — organică sau ordinară —, de procedura de adoptare — procedura obișnuită, de urgență sau pe calea angajării răspunderii Guvernului în fața celor două Camere ale Parlamentului —, poate fi atacată la Curtea Constituțională pentru motive de neconstituționalitate în cadrul procedurilor prevăzute de regulamentele parlamentare și Legea nr. 47/1992, dar înainte de emiterea decretului de promulgare de către Președintele României. În această ordine de idei, Curtea a reținut că procedura premergătoare trimiterii legii spre promulgare este reglementată prin Legea nr. 47/1992, care stabilește, prin dispozițiile art. 15 alin. (2), că în vederea

exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale, cu 5 zile înainte de a fi trimisă spre promulgare, legea se comunică Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și Avocatului Poporului și se depune la secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului. Potrivit aceleiași norme, în cazul în care legea a fost adoptată cu procedură de urgență, termenul este de două zile.

Prin aceeași decizie, Curtea a statuat că, în conformitate cu prevederile art. 147 alin. (2) din Constituția României și ale art. 18 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „în cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale”, observând că, în cazul legilor declarate parțial neconstituționale, după punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale de către Parlament, Președintele României este obligat să promulge legea în termen de 10 zile, conform art. 77 alin. (3) din Constituție. În cadrul acestui termen, Președintele poate promulga legea în oricare dintre zilele care îi stau la dispoziție, prin emiterea unui decret în temeiul art. 100 din Legea fundamentală, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, odată cu legea.

Curtea a reținut că Legea nr. 119/2010, precum și Decretul de promulgare nr. 604/2010 au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010; de asemenea, Curtea observă că decretul de promulgare a fost emis la data de 29 iunie 2010, deci în interiorul termenului de două zile prevăzut de Legea nr. 47/1992. Natura juridică a acestui termen este una de protecție a titularilor dreptului de sesizare a Curții Constituționale, spre a se evita promulgarea intempestivă a legii și eludarea, în acest fel, a controlului de constituționalitate *a priori*. Pentru a întări finalitatea urmărită prin instituirea acestui termen, Curtea, prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010, a stabilit că, în măsura în care titularii dreptului de sesizare și-au exercitat acest drept în interiorul termenului respectiv, controlul de constituționalitate *a priori* va fi exercitat

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Botoșani — Secția civilă în dosarele nr. 6.545/40/2010, nr. 6.528/40/2010, nr. 6.526/40/2010, nr. 6.357/40/2010, nr. 6.543/40/2010, nr. 6.864/40/2010, nr. 6.536/40/2010 și nr. 6.534/40/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

